PN Prövningsnämnderna

STOCKHOLMS STAD

Avdrag för skatt

En person vistades utomlands under halva året 1951 och större delen av år 1952. Han uppdrog åt ombud att avlämna deklaration 1952. Ombudet utförde ej uppdraget och TN åsatte skönstaxering (över 70.000 kr.) år 1952.

Då den skattskyldige efter återkomsten till Sverige erhöll debetsedel i november, upptäckte han vad som inträffat och anförde besvär före taxeringsårets utgång. PN nedsatte taxeringarna våren 1953 till omkring 25.000 kr.

I 1953 års deklaration yrkade den skattskyldige avdrag för kommunalskatt med ett belopp, som tydligen var beräknat. TN höjde avdraget till det belopp, som påförts 1952 på den skönsmässigt åsatta inkomsten, varvid taxeringen blev omkring 11.000 kr. I besvär yrkade den skattskyldige avdrag med endast det belopp, som påförts i enlighet med PN :s beslut våren 1953 (beloppet avvek f. ö. med endast några kronor från vad den skattskyldige ursprungligen yrkat i deklarationen). I annat fall skulle nämligen hans inkomst minskas med omkring 6.000 kr. ett år, då inkomsten på grund av utlandsvistelsen var låg, medan han i 1954 års deklaration skulle nödgas ta upp som inkomst restituerad, förut avdragen skatt. Då 1953 års inkomst åter vore normal (50 à 60.000 kr.), skulle han enligt hans egen mening orättmätigt tvingas erlägga högre skatt än han på grund av inkomsten bort göra.

TI yrkade avslag på besvären, då TN enligt hans uppfattning förfarit riktigt. Ledamoten Vanner hävdade däremot att den skattskyldige i ett fall som detta hade rätt att underlåta göra avdrag för skatt. I lagen står nämligen, att avdrag *får* ske för skatt, som påförts skattskyldig på grund av taxering året näst före det taxeringsår, varom fråga är. Där står däremot ej, att avdrag skall ske. Väl måste taxeringsmyndigheterna i vissa fall anses ha rätt att tillföra skattskyldig avdrag, som ej begärts, såsom då avdrag underlåtes för att barn skall komma upp i beskattningsbar inkomst och på grund därav själv beskattas för förmögenhet, som annars skulle beskattas hos fadern, men avsikten är ju då att genom det underlåtna avdraget ernå oberättigad skattelindring. I ett fall som detta bleve emellertid slutresultatet materiellt riktigt, om avdrag ej gjordes. Man kunde därför ej tala om manipulation för att undgå rättmätig skatt.

Emellertid kunde enligt Vanner avdrag i år ej heller medges för den skatt, som påförts på grund av PN :s beslut år 1953. Den kunde få avdragas först 1954.

PN beslöt i enlighet med Vanners yrkande. Mot beslutet reserverade sig emellertid dels hrr ordföranden och Anderberg och dels fru Gärde Widemar. Ordföranden och hr Anderberg ville följa TI :s yrkande och alltså tvinga den skattskyldige att verkställa avdrag med det högre beloppet. Fru Gärde Widemar följde däremot Vanner på den punkten men ville ge avdrag för den skatt, som påförts enligt PN :s beslut våren 1953, då detta beslut ju rätteligen avsåg 1952 års taxering.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:22:28